

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.597 van 18 december 2003
in de zaak A. 145.013/VII-31.177.**

In zake : de b.v.b.a. MUSIC ALL IN
gevestigd te DEURNE-ANTWERPEN,
Cogelsplein 7-9

tegen :

de burgemeester van de Stad Antwerpen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. POCKELÉ-DILLES,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Stoopstraat 1/13

tussenkommende partij :

Laurent DE COCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. HENS,
kantoor houdende te BRASSCHAAT,
Bredabaan 161, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. MUSIC ALL IN op 8 december 2003 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

- (1) de beslissing van 22 september 2003 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij haar verbod wordt opgelegd om haar inrichting gelegen aan het Cogelsplein 7-9 te Antwerpen-Deurne nog verder te exploiteren als lokaal met dansgelegenheid dit tot na het uitvoeren van een volledig akoestisch onderzoek, het indienen van een saneringsplan conform bijlagen 4.5.2 en 4.5.3 van Vlarem II en de uitvoering van de voorgestelde maatregelen in het goedgekeurde saneringsplan;
- (2) de beslissing van 25 november 2003 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij het ontwerp saneringsplan van Alpha Studiebureau niet wordt goedgekeurd en de verzoekende partij de opdracht wordt gegeven om vóór 31 december 2003 een saneringsplan in te dienen waarbij de deskundige geluid dient uit te gaan van een sanering van 12 dB(A).

- (3) de beslissing van 25 november 2003 waarbij na willig beroep van de verzoekende partij het besluit van 22 september 2003 wordt gewijzigd in een verbod tot uitbating van een lokaal met dansgelegenheid vanaf 19.00 uur tot 07.00 uur, dit onder een reeks strikte voorwaarden.

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op het bericht van 9 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. CARPELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat R. POCKELÉ-DILLES, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat H. VERMEIREN die, loco Advocaat R. HENS, verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat Laurent DE COCK, bewoner van het gebouw dat paalt aan de kwestieuze inrichting, met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoekende partij baat te Antwerpen-Deurne, aan het Cogelsplein nr. 7-9 een feestzaal met dansgelegenheid uit. De tussenkomende partij klaagt over geluidsoverlast, veroorzaakt door de exploitatie van de feestzaal met dansgelegenheid.

Op 25 februari 1999 bekomt de verzoekende partij vanwege de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een proefvergunning voor een termijn van twee jaar om een feestzaal met dansgelegenheid te exploiteren. Op 15 februari 2001 levert de bestendige deputatie een vergunning af voor een termijn van twee jaar. Op 3 april 2002 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning voor een termijn van zes jaar, eindigend op 25 februari 2008.

Aangaande de inrichting van de verzoekende partij werden reeds verschillende akoestische onderzoeken en geluidsmetingen uitgevoerd. Deze resulteerden in een uitvoerige briefwisseling, aanmaning en een proces-verbaal.

Op 22 september 2003 wordt de eerste bestreden beslissing genomen waarbij de burgemeester van de stad Antwerpen de verzoekende partij het verbod oplegt om haar inrichting gelegen aan het Cogelsplein 7-9 te Antwerpen-Deurne nog verder te exploiteren als lokaal met dansgelegenheid. In diezelfde beslissing staat dat de inrichting pas terug kan geëxploiteerd worden als dancing na het uitvoeren van een volledig akoestisch onderzoek, na het indienen van een saneringsplan conform bijlagen 4.5.2 en 4.5.3 van Vlarem II en na de uitvoering van de voorgestelde maatregelen in het goedgekeurde saneringsplan.

Op 25 november 2003 wordt de tweede bestreden beslissing genomen nl. een beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij het ontwerp saneringsplan van Alpha Studiebureau niet wordt goedgekeurd en de verzoekende partij de opdracht wordt gegeven een saneringsplan in te dienen waarbij de deskundige geluid dient uit te gaan van een sanering van 12 dB(A) aangezien er een overschrijding is van circa 12 dB(A) ten opzichte van de van toepassing zijnde norm van 25dB(A) voor "het specifieke geluid" in de woning van de buur. Dit saneringsplan moet voor 31 december 2003 worden ingediend bij de vergunningverlenende overheid, overeenkomstig de bepalingen van bijlage 4.5.3 artikel 2 van Vlarem.

Eveneens op 25 november 2003 wordt na een willig beroep vanwege de verzoekende partij door de burgemeester het besluit van 22 september 2003 houdende het verbod tot exploitatie van de inrichting van de verzoekende partij als lokaal met dansgelegenheid gewijzigd in een verbod tot uitbating van een lokaal met dansgelegenheid vanaf 19.00 uur tot 07.00 uur, waarbij moet zijn voldaan aan volgende voorwaarden :

- "1. het geluidsniveau blijft beperkt en begrensd tot de waarden opgenomen in de lopende milieuvergunning;
2. deze toelating vervalt bij de eerste vaststelling van geluidshinder veroorzaakt door de exploitatie van uw inrichting;
3. deze toelating is ondergeschikt aan de uitvoering van het nieuwe, nog op te stellen en goed te keuren saneringsplan;
4. alle technische middelen en maatregelen dienen intussen te worden toegepast om de rust van de burens te vrijwaren; de nachtrust van de burens dient te worden gevrijwaard";

Verder wordt de aandacht gevestigd op het advies van de afdelingen milieu-inspectie en milieuvergunningen waarin wordt vastgesteld dat eventuele saneringen dienen gericht te zijn op een overschrijding van circa 12dB(A);

3. Overwegende dat blijkt dat de bestreden beslissing van 22 september 2003 aan de verzoekende partij werd betekend met een aangetekend schrijven van dezelfde datum; dat prima facie de termijn om die beslissing voor de Raad van State aan te vechten is verstreken en dat zij dienvolgens definitief is; dat ook niet blijkt dat de verwerende partij na ontvangst tijdens een hoorzitting van 4 november 2003 omvattende een willig beroep tegen de beslissing van 22 september 2003 deze beslissing heeft ingetrokken of opgeheven; dat de burgemeester in zijn besluit van 25 november 2003 duidelijk stelt dat een opheffing of intrekking van het verbod opgelegd in de beslissing van 22 september 2003 niet aan de orde is; dat hij enkel het verbod tot exploitatie van de inrichting als lokaal met dansgelegenheid beperkt tot de periode van 19.00 uur tot 07.00 uur mits naleving van een aantal voorwaarden; dat het besluit van 25 november 2003 dan ook niet kan worden aangemerkt als een integraal nieuw exploitatieverbod; dat prima facie niet kan worden gesteld dat door het louter aanvechten van het besluit van 25 november 2003 meteen ook op ontvankelijke wijze het besluit van 22 september 2003 kan worden aangevochten; dat daarbij komt dat de verzoekende partij bij haar uiteenzetting omtrent de dringende noodzakelijkheid met geen woord rept over het besluit van 22 september 2003; dat op grond van voorgaande elementen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 22 september 2003 wegens laattijdigheid wordt verworpen;

4. Overwegende dat de andere bestreden beslissingen van 25 november 2003 samengelezen er toe strekken dat een nog op te stellen en goed te keuren saneringsplan wordt ingediend, waarbij een sanering van 12 dB(A) als richtsnoer geldt, dat dit saneringsplan vóór 31 december 2003 moet zijn ingediend

en dat dit één van de voorwaarden vormt om de inrichting te exploiteren als een lokaal met dansgelegenheid;

4.1. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een aangevochten akte of verordening zou kunnen worden bevolen is dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van haar "recht op verdediging", doordat zij geen inzage kreeg van de meetrapporten van de milieu-inspectie van 8 en 9 maart 2003, doordat de bestreden besluiten van 25 november 2003 de vraag niet beantwoorden waarom het verzoek van de verzoekende partij op inzage van die meetrapporten werd geweigerd, en doordat zij niet werd uitgenodigd op de vergadering van 23 oktober 2003, hoewel de beslissingen van 25 november 2003 op de resultaten van die vergadering blijken te zijn gebaseerd; dat volgens de verzoekende partij de door haar aangestelde geluidsdeskundigen VERHAS en PEIFFER niet in het bezit waren van de metingen van 8 en 9 maart 2003;

4.2.2.1. Overwegende dat in de bestreden beslissing van 25 november 2003 houdende de niet goedkeuring van het ingediende ontwerp-saneringsplan wordt gesteld dat op 18 november 2003 de milieuambtenaar het desbetreffend advies van de afdelingen milieu-inspectie en vergunningen van Aminal ontving, dat dit advies bestond uit het verslag van een vergadering gehouden in de kantoren van de afdeling milieu-inspectie te Antwerpen op 23 oktober 2003 en dat op deze vergadering aanwezig waren : de erkende en door de verzoekende partij aangestelde geluidsdeskundigen PEIFFER en VERHAS, J. LUYCKX van de milieupolitie te Antwerpen, L. SEGERS en L. DAENS van de afdeling milieu-inspectie en A. JANSSENS van de afdeling milieuvergunningen; dat uit genoemde bestreden beslissing blijkt dat zij werd gebaseerd op de conclusies van die vergadering waarvan overigens een afschrift door de verwerende partij werd neergelegd en dat uit de beide bestreden beslissingen van 25 november 2003 niet expliciet blijkt dat zij werden gesteund op de geluidsmetingen van 8 en 9 maart 2003;

4.2.2.2. Overwegende dat op het eerste gezicht niet lijkt te kunnen worden aangenomen dat het recht op verdediging van de verzoekende partij zo ver strekt dat zij aanwezig moet zijn op alle technische vergaderingen waarop de problematiek omtrent haar inrichting besproken wordt; dat overigens prima facie het in casu niet gaat om het recht op verdediging zoals dat in een procedure voor een rechtbank of in een tuchtprocedure geldt, maar enkel om het recht om gehoord te worden; dat uit één van de beslissingen van 25 november 2003 blijkt dat er op 4 november 2003 een hoorzitting werd gehouden, en dat de verzoekende partij bij die gelegenheid overigens een verzoekschrift overhandigde om het verbod tot exploitatie teniet te doen, of toch minstens op te schorten of te wijzigen, zodat prima facie zij de kans kreeg om voor haar belangen op te komen; dat daarenboven op de vergadering van 18 november 2003 de geluidsdeskundigen aanwezig waren die in opdracht van de verzoekende partij het ontwerp-saneringsplan hadden ingediend;

4.2.2.3. Overwegende, voorts, dat de verzoekende partij zich er nog over beklagt dat zij de geluidsmetingen van 8 en 9 maart 2003 niet te zien kreeg, niettegenstaande zij daarom vroeg, en dat de besluiten van 25 november 2003 niet op deze aangelegenheid ingaan; dat evenwel in een brief van 13 november 2003, uitgaande van de milieu-inspectie te Antwerpen, aan de raadsman van de verzoekende partij wordt medegedeeld dat de meetrapporten van 8 en 9 maart 2003 een bijlage zijn van het proces-verbaal dat is overgemaakt aan het parket van de procureur des Konings te Antwerpen en dat bestuursdocumenten ten behoeve van de strafvordering niet kenbaar worden gemaakt; dat aldus de verzoekende partij de redenen kende waarom zij geen inzage kreeg van de meergenoemde geluidsmetingen die overigens ook niet in het bezit blijken te zijn van de verwerende partij; dat zij er dan ook geen belang lijkt bij te hebben zich erover te beklagen dat dit niet nogmaals werd herhaald in de beslissingen van 25 november 2003, daargelaten de vraag of de formele motiveringsplicht dit in casu vereiste;

4.2.2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet ernstig is;

4.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert "van de wet en de materiële motiveringsverplichting"; dat het betoog van de verzoekende partij er in essentie op neerkomt dat de verwerende partij zich heeft gesteund op de geluidsmetingen die niet voldoen aan de bepalingen van Vlarem II en zelfs niet aan de minder strenge bepalingen van het koninklijk besluit

van 24 februari 1977 houdende vaststellingen van geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen; dat zij vooral aanklaagt dat de milieu-inspectie het achtergrondniveau niet eens heeft gemeten; dat zij zich er nogmaals over beklagt geen inzage te hebben gehad van de metingen van 8 en 9 maart 2003 gedaan door de milieu-inspectie te Antwerpen;

4.3.2.1. Overwegende dat uit het bestreden besluit van 25 november 2003 houdende de niet goedkeuring van het ontwerp-saneringsplan blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen van 25 november 2003 zich heeft gesteund op de in het evengenoemd besluit overgenomen conclusies van de vergadering van 23 oktober 2003, die reeds bij de bespreking van het eerste middel is aan bod gekomen; dat in genoemd besluit uitdrukkelijk staat te lezen dat de stad deze conclusies onderschrijft; dat deze conclusies, die zoals reeds gesteld, eveneens werden onderschreven door geluidskundigen door de verzoekende partij aangesteld, luiden als volgt :

"Alle aanwezigen bevestigen de correctheid van zowel de metingen uitgevoerd door de erkende deskundigen, als de metingen uitgevoerd door de afdeling milieu-inspectie.

De verschillen tussen de in het verleden opgemaakte rapporten zijn te verklaren door het feit dat onder verschillende omstandigheden werd gemeten, met name :

- het gebruik van een mobiele of vaste bron
- metingen al dan niet bij reële exploitatie (theoretische studie uitgevoerd door VERHAS)
- technische tekortkomingen en/of verkeerd gebruik van de geluidsbegrenzer
- het feit dat de exploitant en/of de aanwezigen al dan niet op de hoogte waren van de metingen
- de invloed van contactgeluid (voetengestamp)
- de 'ambiance' op het moment van de meting (live-muziek, applaus, meezingen van het publiek).

Duidelijk is dat in bepaalde omstandigheden een specifiek geluid van circa 37 dB(A) werd gemeten in de woning van de buur (metingen afdeling milieu-inspectie);

Dit betekent een overschrijding van circa 12 dB(A) t.o.v. de in de vergunning opgenomen grenswaarde van 25 dB(A) voor het specifiek geluid in de woning van de buur;

Voor eventuele saneringen dient de deskundige zich te richten op deze overschrijding";

4.3.2.2. Overwegende dat blijkbaar werd uitgegaan van een norm van 25 dB(A) voor het specifiek geluid in de woning van de buur; dat dit lijkt te kloppen met wat de vigerende reglementering vereist; dat immers artikel 4.5.2.2. van Vlarem II bepaalt :

"Ter beoordeling van het geluid van inrichtingen die een gemene muur en/of vloer hebben met bewoonde vertrekken gelden de in bijlage 2.2.2 bij dit besluit aangegeven waarden in dB(A) als richtwaarden waaraan het specifieke geluid binnenshuis van een inrichting wordt getoetst";

dat artikel 4.5.3.1., § 4 van Vlarem II, bepaalt wat volgt :

"Onverminderd de bepalingen van §1, 2 en 3 moeten nieuwe inrichtingen van klasse 1 of 2, alsmede veranderingen van bestaande inrichtingen van klasse 1 of 2 die een gemene muur en/of vloer hebben met bewoonde vertrekken voldoen aan volgende bepalingen:

het specifieke geluid binnenshuis van de inrichting gemeten in de bewoonde vertrekken, waarvan vensters en deuren gesloten zijn, dient beperkt te worden tot de in bijlage 2.2.2 bij dit besluit bepaalde richtwaarden verminderd met 3 dB(A).";

dat in acht genomen de definities die in artikel 1.1.2. van Vlarem II zijn neergelegd, op het eerste gezicht de inrichting van de verzoekende partij een nieuwe inrichting is, vermits haar voor het eerst op 25 februari 1999 een milieuvergunning werd verleend;

dat volgens de bijlage 2.2.2 bij Vlarem II ter beoordeling van het geluid van inrichtingen die een gemene muur en/of vloer hebben met bewoonde vertrekken, volgende waarden gelden als richtwaarden voor binnenshuis waaraan het specifieke geluid van een inrichting wordt getoetst : in woongebieden -zoals in casu- 33 dB(A) overdag, en 28 dB(A) 's avonds en 's nachts; dat die waarde gelet op het geciteerde artikel 4.5.3.1, § 4, moet verminderd worden met 3 dB(A), zodat 's avonds en 's nachts een richtwaarde van 25 dB(A) voor het specifiek geluid geldt; dat het in casu belangrijk is dat dit de richtwaarde is voor het specifiek geluid; dat uit het hele verzoekschrift immers blijkt dat de verzoekende partij er op hamert dat het normaal aanwezige achtergrondgeluid al veel hoger is, en dat zij dus onmogelijk kan saneren tot 25 dB(A) vermits zij toch het normaal aanwezige omgevingsgeluid niet kan wegnemen; dat dit op zich wel juist is, maar dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de regeling alsook de bestreden beslissingen ertoe strekken dat zij enkel het specifieke geluid van haar inrichting moet saneren; dat die regeling kan worden verklaard door het feit dat het specifiek geluid van een inrichting -in casu muziek- heel specifiek en dus heel goed herkenbaar is omdat het afwijkt van het normale achtergrondgeluid en daarom ook storender kan zijn; dat aangezien uit de geciteerde bepalingen blijkt dat de regeling op het eerste gezicht zo is dat voor het specifieke geluid van de inrichting 25 dB(A) geldt, ook al is het normaal aanwezige omgevingsgeluid hoger, het de vraag is of het nodig was om bij de metingen rekening te houden met het achtergrondgeluid; dat overigens prima facie bepalingen omtrent de meetmethode en de meetomstandigheden geen afbreuk lijken te kunnen doen aan

de normen waaraan het specifieke geluid van de inrichting moet voldoen; dat aldus prima facie de conclusies van genoemde vergadering niet als onjuist of onwettig kunnen worden bevonden;

4.3.2.3. Overwegende dat, wat het niet mededelen van de geluidsmetingen van 8 en 9 maart 2003 betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

4.3.2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede middel niet ernstig is;

4.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht omdat het bestreden besluit haar vraag tot inzage van de meetrapporten van 8 en 9 maart 2003 niet beantwoordt en omdat de bestreden besluiten niet op metingen zijn gebaseerd, maar op een proces-verbaal dat op zijn beurt gebaseerd is op metingen van 8 en 9 maart 2003 die niet tot het administratief dossier behoren;

4.4.2.1. Overwegende dat, wat de eerste grief betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

4.4.2.2. Overwegende, voorts, dat prima facie het niet in strijd lijkt met het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij zich baseert op de conclusies van het verslag van een vergadering van een aantal technisch onderlegde personen, waaronder geluidsdeskundigen; dat wanneer elke aanwezige op die vergadering bevestigt dat de metingen correct werden uitgevoerd, zowel die van de erkende deskundigen als die van de milieu-inspectie, en wanneer de vergadering van de deskundigen concludeert dat het duidelijk is dat onder bepaalde omstandigheden een specifiek geluid werd gemeten van 37 dB(A) in de woning van de buur, terwijl norm 25 dB(A) geldt, het niet onzorgvuldig lijkt dat de burgemeester zich daarop baseert om zijn beslissingen van 25 november 2003 te nemen;

4.4.2.3. Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

4.5.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat zij in essentie aanvoert dat de verwerende partij niet alle belangen heeft afgewogen en dat de bevolen maatregel

eerst van een volledig verbod en vervolgens van een gedeeltelijk verbod op exploitatie niet in verhouding staat tot de beweerde feiten; dat zij stelt dat het in casu om een drukke buurt gaat, dat het verbod tot exploitatie het reeds bestaande geluidsniveau in de omgeving niet zal wegnemen, dat de milieu-inspectie nooit metingen uitvoerde conform de voorschriften en die metingen ook niet aantonen dat de milieukwaliteitsnormen, zoals in bijlage 2.2.2. van Vlarem II vooropgesteld, overschreden worden;

4.5.2.1. Overwegende dat het middel enkel lijkt te slaan op de bestreden beslissing van 22 september 2003 en op de bestreden beslissing van 25 november 2003, houdende de versoepeling onder strikte voorwaarden van het volledig verbod tot exploitatie opgelegd bij eerstgenoemd besluit; dat in acht genomen punt 3 supra, het middel in zoverre het gericht is tegen het besluit van 22 september 2003 onontvankelijk is;

4.5.2.2. Overwegende dat, wat het bestreden besluit van 25 november 2003 betreft, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bijkomende opgelegde voorwaarden voor verdere (gedeeltelijke) exploitatie het redelijkheidsbeginsel schenden; dat, immers, de bestreden beslissing niet lijkt in te houden, zoals de verzoekende partij voorhoudt, dat de te realiseren sanering van 12 dB(A) eveneens slaat op het omgevingsgeluid; dat deze enkel betrekking blijkt te hebben op het specifiek geluid van de inrichting van de verzoekende partij; dat niet blijkt dat zulke sanering niet haalbaar is; dat het opleggen van een sanering tot de geluidsnorm vastgelegd door de vigerende reglementering, in casu het Vlarem II, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat de verwerende partij ook niet kennelijk onredelijk lijkt te hebben gehandeld door bij het nemen van haar beslissing te steunen op de conclusies van een vergadering van 23 oktober 2003 waarop technici en erkende geluidsdeskundigen aanwezig waren en waarbij gesteld werd dat er een overschrijding is met 12 dB(A) ten opzichte van de van toepassing zijnde norm van 25 dB(A) voor het "specifieke geluid in de woning van de buur";

4.5.2.3. Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is;

4.6. Overwegende dat de vaststelling dat geen ernstige middelen werden aangevoerd volstaat om de vordering tot schorsing van de bestreden besluiten van 25 november 2003 te verwerpen zonder dat de door de verwerende en

de tussenkomende partijen opgeworpen excepties van onontvankelijkheid moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Laurent DE COCK in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

M.-R. BRACKE.